

Şiir bahçesinin en sadık kuşu

Necatigil, kendisiyle yapılan bir röportajda "Edebiyata karşı sizde ilk alâka nasıl başladı?" sorusuna şöyle cevap verir: "İlkokul sıralarında başladı. Çocuk dergileri okumaktan aldığım cesaretle 17.10.1927'den itibaren eskilerin eser-i cedit dedikleri kâğıtları 'El Marifet' matbaası adını verdiğim hususi matbaamda (yani kendi el yazımla) doldurarak Küçük Muharrir isimli haftalık bir gazete çıkarmaya başladım. Abonesi arkadaş ve akrabalara parasız olan bu imtiyazsız gazete, 14. sayısı ile birinci cildini kapamış ve iki yıllık bir tatilden sonra 20 Haziran 1932'den itibaren ikinci cildine başlamış, 12 sayı daha çıkmıştı. 1931-1933 arası Akşam gazetesinin haftalık 'Çocuk Dünyası' sayfasında Küçük Muharrir imzasıyla manzum, mensur, hikâye, fıkra, şiir yayımladım. Gazetenin o sayfasını idare eden İskender Fahrettin Sertelli, telif ücreti olarak her yazıma bir kutu bonbon veya bir büyük paket çikolata verirdi."

Henüz çocuk yaşta uçmaya yetecek kuvvette hayal gücünün kanatları vardır. Necatigil'in onu okuduğumuzdaki samimiyet içtenliğin kapısını kalbimize açan belki de o zamanlar telif ücreti olarak her yazısına karşılık aldığı bonbonlar ve çikolatalardır.

"Kalbimin derinliklerinden bir kuş havalandı. Uçtukça daha da büyüdü. Ancak kalbimi asla terketmedi" der Halil Cibran. Behçet Necatigil de, kalbimizin derinliklerinde havalanan, arada sırada konan, yere düşen, çırpınan, sonra yine havalanan, ama kalbimizin şiir bahçesini asla terk etmeyen en sadık kuştur. O kuş hep çıkagelir, denizi seyrederken, pence-rimize bakıp bir mısra mırıldandığımızda, yağmurlu bir günde, ya da başımızı gökyüzüne kaldırdığımızda...

Çocukluğun büyük kısmını kocaman bir konakta, küçük odasında geçiren, yemek saatleri dışında odasından pek çıkmayan, okuma yazma öğrendikten sonra kendini **kitaplara**, yazılara veren bir gençliğin kapılarını açmıştır Ne-

catigil kendisine ve sonra da bize.

Edebiyata olan ilgisi ortaokulda şekillenmeye başlar ve bu sevginin temelinde çok sevdiği edebiyat öğretmeni şair Zeki Ömer Defne vardır. Çok sevdiği öğrencisi Behçet Necatigil'i yazmaya ve okumaya teşvik eder. Defne, Necatigil'in yazdığı kompozisyonların birine şu cesaret verici notu düşer: "Yannın iyi bir kalemine sahipsin. Boş durma, oku!"

Sevdiği hocasının sözlerini boşa çıkarmaz Necatigil; daha çok okuyup daha çok yazmaya başlar. Hatta bu yazma işini farklı bir boyuta taşır. Kendi el yazısıyla hazırladığı ve okurlarının akrabaları, arkadaşları olduğu bir dergi çıkarır: Küçük Muharrir. Üstelik dergideki bütün yazıların yazarı da kendisidir. Küçük Muharrir adındaki bu derginin, 14 sayılı birinci cildini kapamış ve iki yıllık bir tatilden sonra 20 Haziran 1932'den itibaren ikinci cildine başlayarak 12 sayı daha çıkarmıştır. Bu süre zarfında Akşam gazetesinin Çocuk Dünyası sayfasına Küçük Muharrir adıyla fıkralar, şiirler, küçük hikâyeler de yazar.

Behçet Necatigil'in çocukluk ve gençlik yazılarının bir araya getirildiği "Küçük Muharrir", **Yapı Kredi Yayınları** etiketiyle yayımlandı. **Kitapta** Şaban Özdemir tarafından derlenen bu yazılar, şiirler, hikâyeler, düzyazılar, hatıralar, tercümele ve daha birçok şey mevcut. **Kitap**, Necatigil'in yazma serüveninin

ilk adımları niteliğinde.

Hilmi Yavuz, Necatigil'in bu yazılar için şöyle diyor: "Hocanın 'Küçük Muharrir' başlıklı ve imzalı yazıları çocukluk ve ilk gençlik dönemi olduğunu; bunların, Necatigil'in Bütün Eserlerinde yer almasının doğru olmayacağını düşündük. Dolayısıyla, Bütün Eserlerini yayına hazırlayanlar olarak, bunun bir eksiklik olmayacağı kanısına vardık; bu metinlerin, 'Bütün Eserleri' dışında ayrı bir **kitap** olarak yayımlanması daha isabetli."

Modern Türk şiirinin en büyüklerinden biri olan Necatigil'in çocukluk ve gençlik yazılarına bir **kitapta** rastlamak, tıpkı çocuğa verilen şeker ve çikolata tadında, öyle masum ve içten...

Küçük Muharrir

Behçet Necatigil
Haz: Şaban
Özdemir
Yapı Kredi
Yayımları, 256 s.

6. Hatıra -22 Teşrinievvel 1928 gece

"Yabancı bir evdeyim. Tanımadığım kim-seler var. Buraya, misafirlığe geldik. Geceyi tatlı sohbetlerle geçirmek için sofadayız. Ev sahibimiz hoş-gü 'hoş sohbet', latifeci bir zât. Ev küçük bir köşkü andırıyor.

Gramafon başladı. Zım zım sedası yavaş yavaş geliyor. Plak, acıklı bir şey çalıyor. Öyle hüzn-

âver ki... Gayrihtiyari gözlerimden yaşlar dökülüyor... Hatırimda ölmüş anneciğimin hayali canlanıyor. Ah, bu gramafon! Benim kapanmaya yüz tutmuş yarımı yeniden açtı. Kendisi bir oksüzden bahsediyor, benim hâlim gibi. Ne yapalım, kısmet annesiz kalmak imiş. Çare yok."(sayfa 95)